

ԱՐՁԱԿ ՔԵՐԹՈՒԱԾՆԵՐ

ՍԻՐՈՒՀԻՆԵՐՍ

Ականջներուս քով բզզացող մոծեղներ են, որ աչքերուս դէմ կը թղթատեն գիրք մը պատկերներու սրիկայ:

Գոցուած գիրքեր չարութեամբ՝ զոր կը համրեմ, վարդարանի մը հատիկներսն պէս, աղաղակելէն՝ ներէ՛ ինձ, Տէր:

Թափած թերթեր պտղածաղիկներու, զոր ի զուր գուրգուրանքով կը հաւաքեմ:

Եւ կ'անցնին թիթեռներու պէս երփնաթեւ ու կը կապեն աչքերս իրենց բոյրովը պարանցիկ:

ՍՐԻՆԳՍ

Քեզ կտրեցի ողնոսկրէս՝ օր մը գարնան, ու ծակերդ գերդ ծաղիկներ արեւին տակ փթթեցան:

Յետոյ խնամեցի, մօր մը պէս, անիծեցի յաճախ, պահ մը վերջ ընելով գուրգուրանքիս առարկան, եւ հպարտութիւնս միակ:

Ո՛վ ընկերը պանդխտիս, օրերով հետդ կուլամ ու կը խնդամ, մանուկ մ'ինչպէս՝ երազագին կը նիրհեմ, կը պարեմ թեւանցուկ: Անապատին մէջ այս, քու շրթներդ են որ

աչքերուս դէմ կը բանան ճամբաներ հովասուն, ծաղկաստան մը, ուր սիրահիներուս հետ կ'երթամ խանդերս ու երազներս որոհալ:

Եւ ծայներդ են դարձեալ, որ մօրս անուշ գգուանքները կուտան ինձի:

Հին ցաւ մը սիրոյ, հրդեհէ մը մնացած մոծիւր մը անշէջ՝ որ կը բոցոտի, ամէն հովի հետ, հասակս ի վեր:

ԶԱՒԱԿՍ

Կ'ապրինք դաւելով միշտ իրարու, ինչպէս երգն ու երգիչը լռած:

Եւ չտեսան դեռ մեր աչքերը զիրար, ինչպէս աստուած մը իր արարածը:

Հեռուէն, բոյրերու խօշիւնին նման՝ տաղերուս հունչէն, նիւերդ կը լսեմ: Ու կը ցընծամ, կաբապի մը հանգոյն, անոնց մէջ ծփացող շողովը ժպտիդ:

Թանկագին, ի՞նչպէս կ'ուշանաս հօրդ. արեւէն լքուած ջուրի պէս՝ կը փոխուիմ սառի, ինչո՞ւ չես գար, գաւա՛կս ապիրատ:

Գ. ԳԵՂԱՐՔՈՒՆԻ

Փարիզ